

واقعه حرّه و قتل عام اهالي مدینه

واقعه حرّه و قتل عام اهالي مدینه در سال 63 هجري قمري ...

واقعه حرّه و قتل عام اهالي مدینه در سال 63 هجري قمري

پس از شهادت امام حسين(ع) و یاران وفا دارش در سرزمین کربلا و اسیر شدن بازماندگان‌شان به دست سپاه یزید بن معاویه و افشاکري بازماندگان اهل بیت(ع) مانند امام زين العابدین(ع)، حضرت زينب کبري(س)، حضرت رباب همسر امام حسين(ع) و دیگر اسیران و هواداران اهل بیت(ع)، جوّ عمومي مسلمانان نسبت به یزید بن معاویه و کردار غير اسلامي وي متغير واو در جامعه اسلامي بي مقدار و ستمگر نشان داده شد و روز به روز تنفر مردم نسبت به وي و عاملان و مزدورانش زياد تر مي گرديد.

یزید بن معاویه براي کاهش نارضايتي هاي مردمی، تعدادي از معاريف و بزرگان حجاز، از جمله عبدالله بن حنظله را به دمشق دعوت کرد و از آنان پذيرايي نيکي به عمل آورد و بخشش هاي زيادي به آنان نمود، تا از اين راه، آنان را به خود جذب کرده و تعريف وبا توصيف هاي آنان از یزید، تنفر عمومي مردم را از حکومت بکاهد.

وليکن، نتيجه کار یزید، بر عکس شد. زيرا آن هايي که به کاخ یزید رفته بودند، چيز هايي از یزید و درباريان او ديده بودند که هرگز چنين تصوري پيش از اين در باره وي نداشتند و تازه فهميدند که امام حسين(ع) به حق بر ضد یزید قيام کرد و در اين راه کشته شد. بدین جهت آنان نيز به افشاکري یزید پرداخته و هر آنچه ديده بودند براي مردم بيان کردند و بخشش هاي یزید و تطميع هاي وي تأثيري در اين ماجرا نداشت.

عبدالله بن حنظله، فرزند شهيد نامدار اسلام "حنظله غسيل الملائکه" بود، که پدرش یک روز پس از عروسي اش، در جنگ احد کشته شد و به حنظله غسيل الملائکه معروف ولي فرزندی از او به جا ماند که عبدالله ناميده مي شد و با مراقبت و تربيت مادرش، رشد يافت و از بزرگان و معاريف مدینه منوره گرديد. وي پس از بازگشت از شام، در جمعي از مردم مدینه خطبه اي خواند و چنين گفت: فو الله ما خرجنا علي يزید حتي خفنا أن نرمي بالحجارة من السماء... به خدا سوگند ما بر عليه یزید قيام نکردیم، مگر اینکه مي ترسيم [با سکوت و سازش ما با او] از آسمان، سنگ بر ما ببارد. زيرا او مردی است که ازدواج با مادران، دختران و خواهران را مباح مي کند و در روز روشن خمر مي نوشد و به نماز بي توجهي مي کند.

بدین گونه چهره واقعي یزید بن معاویه، خليفه غاصب و ستمگر را براي اهالي مدینه منوره روشن نمود و آنان رابه نا فرماني و قيام عمومي بر ضد او فرا خواند.

سر انجام اهالي اين شهر مقدس به رهبري عبدالله بن حنظله، بر عامل یزید در اين شهر يعني عثمان بن محمد بن ابي سفيان فشار آورده و او را به همراه تمامي افراد خاندان ستم پيشه بني اميه و هواداران‌شان از شهر اخراج کردند، و شهر را به تصرف خويش در آوردند. در همین هنگام عبدالله بن زبیر نيز در مکه معظمه قيام کرد و اين شهر را از دست بني اميه بيرون آورده بود.

یزید بن معاویه، براي سر کوبي مردم حجاز، مسلم بن عقبه را که به خون ريزي و جنایت کاري معروف بود، با سپاهي عظيم به سوي آنان گسيل داشت و اين سپاه از راهنمايي هاي عبد الملک بن مروان، که از فراريان مدینه بود اطلاعات لازم را به دست آورد و سر انجام در 28 ذي حجه، سال 63 قمري به شهر مدینه منوره هجوم آوردند و با انقلابيون و مخالفان بني اميه به نبرد پرداختند.

انقلابيون مدینه تا توان داشتند به رزم بي امان خود ادامه دادند ولي سپاه حجيم و پر تعداد شامي توانشان را برید و آنان را وادار به شکست سنگين نمود.

تعداد زيادي از مردم مدینه کشته و زخمی گرديدند و عده اي نيز فرار کرده و به عبدالله بن زبیر در مکه معظمه پيوستند. عبدالله بن حنظله و فرزندان وي دراين نبرد نابرابر به شهادت

رسيدند.

مسلم بن عقبه سه روز جان، مال و ناموس اهالي مدینه را بر لشکريانش مباح کرد و سپاهيان بي نزاکت شامي چنان وحشي گري

نمودند که روی تاریخ را سیاه کردند و بر هیچ یک از بازماندگان صحابه رسول خدا(ص) و فرزندان و نوادگانش ترحم نکردند و قتل عام بزرگی به راه انداختند.گویند قریب هزارو هفصد تن از بزرگان و بزرگ زادگان و حدود ده هزار نفر از سایر مردم مدینه در این واقعه قتل عام شدند.

لشکریان یزید بنا به فرمان وی،تنها به بیت معظم حضرت امام زین العابدین(ع) و علی بن عبدالله بن عباس متعرض نشدند.

این واقعه هولناک را رسول خدا(ص) در سفری که به مکه معظمه می رفت در سرزمین حرّه [در یک مایلی بیرون مدینه]پیش گویی کرد و برای آن بسیار متأثر شد.